

* *

Աշունն է հիմա թախիծն իր փրուած,
 Ամէն բանի վրայ, ու հոգիիս մէջ.
 Աչքերըս են գէջ, կարօտը՝ մարած,
 Երազն՝ հոգեվարք, ու ճըրագը՝ շէջ
 Յոյսին մըխացող, ձէթը՝ ըսպառած ...
 Աշունն է հիմա թախիծն իր փրուած ...

Ա՛խ, ըսպասցուցիր երկար, շա՛տ երկար,
 Խարեցիր, չեկար ... Դեռ աշուն չեղած,
 Գալու էիր դուն, զըւարթ ու ժրպտուն.
 Գալու էիր դուն հուրը չըշիջած ...
 Հիմա ուշ է ալ ու սիրտըս նրկուն,
 Արդէն իջեր է աշնան իրիկուն:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

* *

Կարենայի՛ սիրտս բանալ ամէնքին ...
 Ինչպէս արեւը ամպերուն մէջէն,
 Կէս մը զայն բանալ ու կէս մը գոցել,
 Մըփոնել շողերըս վըրայ աշխարհին:

Ձմեռուան ցուրտին արեւն ինչպէս որ
 Կը ղըրկէ շողն իր երգիքներէ ներս,
 Սիրտերէ պարման մըտնէ՛ նոյնպէս.
 Անծանօթ տըղոց, մօտիկ, հեռաւոր,
 Տանէ՛ք քիչ մը ջերմութիւն ու լոյս,
 Յուզէ՛ք զանոնք զըգուանքով անուշ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

Գորհ ու կապոյտ,
 Կը պըտտէ՛ք եւ կը լըզէ
 Գըլուխներէն,
 Որաները սեւ ու դեղձան:
 Մուխն է պատանգ լոյծ ու ծըփուն,
 Վըրան հալած, վըրան սեւցած մարմիններուն:

Քիչ մը անդին,
 Հանդիսական մաքողոց խումբեր,
 Ոմանք նստած սուրբ աղօթքի,
 Մինչ ուրիշներ խաղաղ դէմքով,
 Մասներն իրենց մօրմններուն,
 Լուռ կը քօթուեն արեան հեճֆեր:

Վ.ՏԱՐԱՆԴԻ

(Շարունակելի՝ 4)